

Константин Величков

XVII. Помпей

Кога вървя из тия съсипни
от храмове и къщи опустели,
не питам ги за миналите дни,
не питам за онез, що са живели

и с шум пълнили са градът.
Какво ще каже техний призрак смешни?
Умрелите нек в гробовете спят
сън вечни с своите изповеди грешни

и слава, и величие, и срам.
Как дребна й таз пустиня мълчалива
пред теб, Везувий, било твойта грива

от дим кога в въздуха се извива
или кога светлее твоя плам,
от божий гняв запален сякаш там.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6398>]